

מ"ת 24514/06/21 - מדינת ישראל נגד רועי תם, אור משטי, אוראל כרמלי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 24514-06-21 מדינת ישראל נ' תם(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מבקשים	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד רביד שיפמן
נגד	
משיבים	1. רועי תם
	ע"י ב"כ עו"ד אביחי חג'בי
	2. אור משטי
	ע"י ב"כ עו"ד קידר ועו"ד אוחיון
	3. אוראל כרמלי
	ע"י ב"כ עו"ד קידר ועו"ד אוחיון

החלטה

1. ביום 11.7.21 התקיים בעניינם של המשיבים דיון בראיות לאישום שהוגש כנגדם המייחס למשיבים עבירות מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה במזיד ברכב ממניע גזעני.

כתב האישום:

2. על פי עובדות כתב האישום:

א. אירוע כתב האישום שלהלן, התרחש במהלכה של מערכה צבאית בין מדינת ישראל לארגון החמאס ברצועת עזה, אשר כונתה מבצע "שומר החומות". במהלך הימים בהם בוצעו האירועים המתוארים בכתב האישום שלהלן, הייתה נתונה האוכלוסייה האזרחית במדינת ישראל תחת מתקפה של אלפי רקטות שנורו מרצועת עזה לעבר תושבי ואזרחי מדינת ישראל. בה בעת, התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, על רקע לאומני-גזעני, שכלל תקיפות של כוחות המשטרה והביטחון, של אזרחים יהודים וערבים זה כלפי זה וכן, הצתות וגרימת נזק לרכוש, לבתי עסק ולבתי תפילה.

ב. על רקע המצב ששרר במדינה כמפורט לעיל, ביום 11/05/21, או בסמוך לכך, קשרו נאשמים 2 ו-3 קשר עם יעקב אטנאו (להלן: "יעקב") וכן עם נוספים, לפגוע בערבים על רקע

לאומני-אידאולוגי וממניע גזעני בשל מוצאם הלאומי אתני (להלן: "הקשר").

ג. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 11/05/21 הציע יעקב לנאשמים 2-3 לנסוע ללוד כדי להוציא לפועל את הקשר, ובתוך כך, סיכמו להצטייד באמצעי תקיפה, תוך שיעקב ונאשם 2 סיכמו להצטייד בסכינים.

ד. בשעות הערב, במסגרת הקשר ולשם קידומו, נסעו יעקב ונאשמים 2-3 ללוד ברכבו של נאשם 2, ביחד עם אחרים, כשהם מצוידים באמצעי תקיפה ובהם, אבנים וגז פלפל, אך נחסמו בכניסה לעיר על ידי כוחות משטרה. הללו ניסו להיכנס לעיר לוד מכניסה נוספת, אך שוב נחסמו בידי כוחות שיטור.

ה. למחרת, ביום 12/05/21 בסמוך לאחר השעה 21:19, במסגרת הקשר ולשם קידומו ולאחר שיעקב ונאשמים 2-3 נכחו באיזור ההתפרעויות בבת ים, שוחח נאשם 2 עם אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה ותיאם עימו להגיע למסגד סידני-עלי שבהרצליה (להלן: "המסגד").

ו. בהמשך לכך, במסגרת הקשר ולשם קידומו, נסעו יעקב ונאשמים 2-3 למסגד, כשהם מצוידים באמצעי תקיפה ובהם, אבנים, סכינים יפניות, אלות, מברג פיליפס, פטיש, סכין מתקפלת וגז פלפל, במטרה לאתר ערבים ולפגוע בהם.

ז. זמן מה לפני השעה 21:45, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו יעקב ונאשמים 2-3 לשטח הסמוך למסגד, שם פגשו בכ-15 אחרים ובהם, נאשם 1 המצויד בסכין וניסים אזולאי (להלן: "ניסים"), אשר התאספו במקום במטרה לתקוף ערבים על רקע לאומני-אידאולוגי וממניע גזעני בשל מוצאם הלאומי אתני (להלן ביחד: "החבורה"). אותה עת, סירו בחניון הסמוך למסגד (להלן: "החניון") שוטרים בניידת משטרה (להלן: "הניידת"), שהוצבו במקום כדי לשמור על הסדר ובטחון המסגד ובאיו.

ח. עוד באותה עת, ישב גסאן חאג' יחיא יליד 1961 (להלן: "המתלונן") ברכבו מסוג "איסוזו" (להלן: "הרכב") בחניון ואכל את ארוחת סיום צום הרמדאן.

ט. יעקב ונאשמים 2-3 יצאו מן הרכב, נאשם 2 שוחח עם מי מן החבורה וחזר לעבר יעקב ונאשם 3. בסמוך לשעה 21:45, עם עזיבת הניידת את שטח החניון, קרא נאשם 2 לחבורה לנוע. בתגובה, החבורה ובה, יעקב, ניסים ונאשמים 1-3, רצה לעבר הרכב, תוך שיעקב נושא סכין וגז פלפל שהביא עימו ותוך שמי מבני החבורה צועק "ערבי".

בשלב מסוים, במהלך המתואר בסעיף זה, מסר נאשם 1 סכין נוספת ליעקב.

י. בשלב זה, התקרבה החבורה אל הרכב. אחד מן החבורה ניגש לרכב, אמר למתלונן "ערבי-ערבי" והטיח בראשו אבן. אחר מן החבורה ריסס את פניו של המתלונן בגז פלפל. או אז, מרבית מבני החבורה יידו אבנים גדולות במתלונן וברכבו וניסים השליך בקבוק זכוכית לעבר הרכב. בתגובה לפגיעות האבנים במתלונן וברכבו, רכן המתלונן לעבר ההגה והשים עצמו כמת. כל זאת, בנוכחות יעקב, ניסים ונאשמים 1-3, ועל רקע לאומני-אידאולוגי וממניע גזעני בשל

מוצאו הלאומי אתני של המתלון.

יא. בשלב זה, במסגרת הקשר ולשם קידומו ועל רקע לאומני-אידיאולוגי, ניגש יעקב אל המתלון, דקר אותו בכתפו השמאלית בסכין, בנוכחות ניסים ונאשמים 1-3, והחבורה נמלטה מן המקום.

יב. כתוצאה ממעשי החבורה נגרמו למתלון חבלות חמורות - פצע וחבלת חזה בסמוך לקוצב הלב, חתך בכתף שמאל באורך של כ-4 ס"מ שהצריך סגירה בסיכות, שטפי דם בזרועו השמאלית, כאבים בגוף ואדמומיות בעיניים. בעטיין של חבלות אלה פונה המתלון ואושפז בבית החולים מאיר בכפר סבא. בנוסף, ניזוק הרכב ונופצו שמשותיו.

יג. במעשיהם המתוארים לעיל, חבלו הנאשמים במתלון בצוותא חדא עם אחרים, בכוונה מחמירה, ממניע לאומני-אידיאולוגי, במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור ובמעשה היה פגיעה חמורה בגופו של אדם וברכשו וכן פגעו במזיד ברכב, ממניע גזעני מוצאו הלאומי-אתני של המתלון.

טיעוני הצדדים:

3. ב"כ המבקשת הגישה עיקרי טיעון לפיהם הראיות כנגד המשיבים מבוססות על הודעת מתלון, דוחות פעולה, סרטון מצלמות אבטחה, צילומים, דוחות חדירה לטלפון נייד ועוד.

ב"כ המבקשת טענה כי בידיה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים כדלקמן:

לטענת ב"כ המבקשת ניתן לראות בדיסק סרטון ממצלמות האבטחה של מסגד סידני עלי אתרכבו של המתלון בקצה החניון, לאחר עזיבת ניידת משטרה את שטח החניון, נראית קבוצת אנשים רצה לחניון, רכב נוסף בורח מן החניון והקבוצה מגיעה בריצה לרכב המתלון ומכתרת אותו ולאחר מכן נמלטת מהמקום בחזרה לאיזור ממנו הגיעה ורכב המתלון נמלט מן המקום.

ב"כ המבקשת ציינה כי מעדות המתלון עולה כי ישב ברכבו בחניון המסגד וצפה בים בעודו אוכל את ארוחת סיום הצום. לדבריו לפתע הגיעו במרוצה כ-15 גברים צעירים לרכבו, אחד מהם אמר "ערבי, ערבי" והטיח אבן בראשו. המתלון נתן תיאור של גבר שחרחר בן 20-22 הלוש חולצה שחורה, בהמשך תיאר שריססו בגז פלפל, מסר תיאור של אדם ללא זקן עם חולצה לבנה. לדבריו אז הותקף במטח אבנים ונדקר בכתפו. לטענת ב"כ המבקשת בהודעתו הראשונה של המתלון הוא מסר כי הדוקר הוא מי שריססו בהתחלה בגז פלפל. לדבריו, התקיפה הסתיימה רק כאשר חדל מלהגיב והרכין ראשו.

ב"כ המבקשת טענה כי בהתייחס לאפשרות זיהוי התוקפים ע"י המתלון, למתלון לא היתה אפשרות אמיתית לזהות את תוקפיו בשל החשכה, כיוון שחלקם עטו מסיכות, עיניו רוססו כמעט מייד בתחילת האירוע בגז מדמיע. באשר לדוקר, המתלון נדקר מאחורה וממילא לא ראה את הדוקר. לטענת ב"כ המבקשת, בהינתן תנאי האירוע (בחשכת ליל, שעה שהמתלון הופתע ע"י חבורת תוקפים, אירוע מהיר שמשכו כדקה, שבראשיתו רוססו

עיני המתלונן בגז פלפל שמנע ממנו לראות, הוא אף הרכין ראשו והשים עצמו כמת, כדי שתוקפיו יחדלו מן התקיפה) לא היתה למתלונן אפשרות ממשית לזהות את תוקפיו.

ב"כ המבקשת הפנתה לצילומי פגיעות במתלונן, צילומי הנזקים ברכבו של המתלונן, דוחות פעולה, הודעת עובד מסגד "סידני עלי". כן הפנתה להודעת העד תומר אהרון ימין שתאר כי יצא מביתו בהרצליה והבחין בטנדר אפור שהאט מהירות נסיעתו. סייע למתלונן שנהג בטנדר והזמין משטרה. המתלונן סיפר לו שהכו אותו באבנים ודקרו אותו, והבחין שחולצת המתלונן באזור כתף שמאל הייתה ספוגה בדם, וכי המתלונן בכה.

ב"כ המבקשת הפנתה בטיעוניה להודעת ניסים כי כל הנוכחים, כולל שני החברים שהגיעו איתו (רועי תם ושקד סיבוני) היו ברחבת המסגד, יידו אבנים ברכב המתלונן ולקחו חלק בלינץ' במטרה לפגוע במתלונן בשל היותו ערבי. ניסים מסר בהודעתו כי מטרת הנסיעה היתה להתעמת עם ערבים.

כמוכן לטענת ב"כ המבקשת יעקב אף סיפר כי המשיבים ונוספים הגיעו אל המסגד במטרה לפגוע בערבים (הפנתה להודעה).

ב"כ המבקשת טענה כי הקו המנחה כפי שהותווה בפסיקה לאורך השנים, הוא שאין דרישה שהיסוד ההתנהגותי של עבירה שנעברה דרך של ביצוע בצוותא, יתקיים אצל כל אחד מהמבצעים. על המבצעים ביחד להשלים את היסוד ההתנהגותי הנדרש. ביחס ליסוד הנפשי, על המבצעים להיות בעל יסוד נפשי כפי שהעבירה דורשת, כמו גם מודעות לביצוע המשותף. כמו כן ב"כ המבקשת טענה לעניין שותפות בדרך של ביצוע בצוותא שאיננה דיכטומית, אלא מהווה ספקטרום. הפנתה לפסיקה בעניין. לפיכך, לטענת ב"כ המבקשת, אין כל משמעות לזיהוי מי מהתוקפים ביצע כל אחת מהפעולות באירוע, שהרי הם נושאים באחריות משותפת למעשים.

המשיבים, כפי שגם מסרו בהודעותיהם, הגיעו בשני רכבים נפרדים אל מקום האירוע ולטענת ב"כ המבקשת אין בכך נפקות לעניין הביצוע בצוותא, שכן לא קיימת דרישה להוכחה שהמבצעים הגיעו בצוותא לאירוע וכי התקיפה החלה בצוותא. הפנתה לפסיקה בעניין שקבעה כי מרגע שאדם מצטרף לקטטה שכבר מתנהלת, הוא הופך לשותף בצוותא.

לטענת ב"כ המבקשת בענייננו די בכך שכולם היו חלק מתקיפת המתלונן באבנים גדולות. אין זה משנה לטענתה אם מדובר בפגיעה בסכין או באבן גדולה, שלטענתה שתיהן עלולות להיות קטלניות כאחד. כן אף הפנתה לפסיקה שקבעה כי גם אדם שהצטרף לקטטה מבלי שהיה שותף למעשה הפיזי שהוביל לפגיעה בקורבן, אף אם לא נכח בזירה כלל ברגע הפגיעה, זה עלול להיחשב כמבצע בצוותא.

לטענת ב"כ המבקשת בתיק זה ידוע כי יעקב הוא הדוקר, אך לטענת כל מעשי החבורה כולה: יידוי האבנים, התזת גז הפלפל בעיני המתלונן ודקירתו - נעשו ע"י החבורה בצוותא לאור נסיבות אלו. עוד הפנתה לפסיקה ענפה בעניין זה.

ב"כ המבקשת טענה כי נקבע המבחן קיומן של ראיות לכאורה לצרכי מעצר עד תום ההליכים, זהו מבחן "אם נאמין לראיות התביעה האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו". בשלב המעצר בית המשפט אינו דן במשקלן של הראיות - מלאכה זו שמורה לערכאה השומעת את העדים. לטענתה יש בראיות לענות על מבחן זה.

בדין בפניי ב"כ המבקשת טענה עוד כי לא היה שום ניסיון דריסה. היתה ניידת שעזבה את שטח המסגד, ניידת ששמרה על המסגד ועזבה את שטחה. חבורה שהמתינה בצד לעזיבת הניידת. ברגע שהניידת עוזבת, החבורה מתחילה לעמוד בפתח החניון. רכב שרואה ככל הנראה את החבורה, נמלט משם. לא מנסה לדרוס אותם. הפנתה לדיסק המסומן מס' 1. לטענתה הוא בצד אחד והם בצד אחר. אז הם תוקפים את הטנדר. אין פה שום ניסיון דריסה בכתב האישום. ב"כ המבקשת הציגה את מסמך מס' 288 שאלה האבנים שהוטחו במתלונן. האבנים גדולות מאד.

לטענת ב"כ המבקשת כל המשיבים בהודעותיהם אומרים שהם לא מדברים על אחרים ולא אוהבים לדבר על חברים. לאחר השחזור הוא מצליח להפליל את החבר שלו. וזה אחד הדברים הכי בולטים בכל ההודעות שלהם שהם חבורה עם קודים של עבריינים.

לטענת ב"כ המבקשת לא רק שהמשיב 1 נותן ליעקב את הסכין ממש לפני אלא בדיעבד יעקב מרגיש צורך לדבר על זה עם רועי, כי רועי נתן לו את הסכין אז הוא מדווח לו.

כן ב"כ המבקשת טענה כי המשיב 1 מופיע גם בהודעות של ניסים, לדבריו ביום הארוע אוספים אותו שני חברים. בהתחלה לא אומר מיהם אבל מספר מה רצו לעשות, אומר שרצו לעשות משהו למען מדינת ישראל, לתפוס ערבי ולהרביץ לו. אח"כ הוא מספר מי שני החברים שהיו איתו ואספו ונוקב בשמות רועי ושקד. אומר שנסעו ברכב של רועי.

לטענת ב"כ המבקשת לגבי המשיבים 2 ו-3, הדברים מאד קשורים למה שקרה ערב קודם בלוד. ולא ניתן להפריד בין הדברים. מדובר באותם אנשים ואותן מטרות. ב"כ המבקשת טענה כי משיבים 2-3 נסעו למסגד יחד עם יעקב במזדה השחורה של משטי. מדובר בשלישיה שהחלה את המסע שלה ערב קודם. משיבים 2 ו-3 מופללים ע"י יעקב בהודעותיו וגם על חלק מהדברים יש גם גיבוי בהודעות קוליות ובמסרונים. לדבריה אין זו פרשנות של התביעה ולא המצאות. לטענתה האימרה חנג'ות זה סכינים. גם יעקב אומר זאת והמשיב 2 מסכים לכך. לטענת ב"כ המבקשת משיב 2 בחקירתו במשטרה שומר על זכות השתיקה. לחוקרי השב"כ מסכים שנתפס עם אותם דברים ואומר שהם של אבא שלו. לגבי האלות והאבנים אין לו הסבר. משיב 2 מופלל גם ע"י ניסים אזולאי בחקירתו שהוא ראה שם את משיב 2. לטענת ב"כ המבקשת משיב 3 מאוכן. הגרסאות שלהם, המשיב 2 ומשיב 3 ב-99% מהראיות שהוטחו בהם שמרו על זכות שתיקה.

4. ב"כ המשיב 1 הגיש טיעוניו בכתב לפיהם, המסד הראייתי עליו מבקשת המבקשת להישען בכל הנוגע למשיב 1 נשען בעיקרו, אם לא כולו, על אמרותיהם של יעקב וניסים. ב"כ משיב 1 טען כי לא ניתן להשתית ממצאים ברמה של ראיות לכאורה כלפיו. שכן לטענתו אמרותיהם של יעקב אינן מתיישבות עם ההיגיון הפנימי של הלך האירוע ואין מתיישבות עם התמונה הרחבה כפי שמנסה לתאר המבקשת. ב"כ משיב 1 טען כי על בית משפט לשקול במשנה זהירות הישענות על אמרותיו של יעקב שכן לטענתו חוקרי שב"כ הפרו זכויות בסיסיות של יעקב, כך שבין היתר פגעו בזכותו להיוועץ בעו"ד ומנעו ממנו שינה, לגלגו והשפילו אותו. ב"כ משיב 1 טען כי יעקב שותף לביצוע עבירה ומשכך לאמרותיו דרושה תוספת ראייתית מסוג חיזוק. באשר לניסים ב"כ משיב 1 טען כי אין לסמוך על אמירותיו כלל ועיקר. שכן ניסים לטענת ב"כ משיב 1, לכל אורך הדרך שינה גרסאות ולכן לא ניתן להעדיף גרסה אחת על פני רעותה.

ב"כ משיב 1 אף טען כי לא ניתן לייחס למשיב 1 עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא בנסיבות של מעשה טרור. שזו עבירה הדורשת יסוד נפשי מסוג "כוונה מיוחדת מטרה" לטענתו במקרה דנן מבקשת המבקשת לייחס למשיב עבירה אשר ביצע, לשיטתה יעקב מתוך קונסטרוקציה משפטית של ביצוע בצוותא. לטענתו הדברים אינם עולים מן הראיות. מאחר ויעקב באמירותיו מסר כי חבריו לא ידעו שהולך לדקור את המתלונן, מסר כי ביצע את הדקירה באופן ספונטני, רק לאחר שהנוכחים במקום סיימו לזרוק אבנים על הרכב. ולטענת ב"כ משיב 1 חיזוק לטענת משיב 1 כי לא ניתן לייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא היא העובדה כי אף אחד לא הגיע עם יעקב למקום וכי לשיטת יעקב, המשיב 1 פגש אותו בדרך בריצה אל הטנדר בו שהה המתלונן. כן ב"כ משיב 1 טען כי אין ראיה בתיק המייחסת כי משיב 1 השתתף בפועל בזריקת אבנים על רכבו של המתלונן. ולטענתו יש לכך השפעה על עילת המעצר.

לדבריו למעשה אין שום ראיה מלבד המוסכם שהמשיב היה במקום. המשיב 1 אומר שהיה ליד הרכב ולא יצא מהרכב. לאורך כל הדרך הוא כופר ומבקש עימות עם יעקב וביקש שיגיד לו מול הפנים שהוא נתן לו את הסכין.

ב"כ משיב 1 טוען כי בענין של הסכין גם בענין של ביצוע בצוותא, הוא חושב שלכל הפחות יש כרסום בראיות. באשר לעילת המעצר, הוא סבור שגם אם ביהמ"ש יקבע שקיימות ראיות לכאורה, לטענתו עדיין ניתן להורות על שחרורו של המשיב 1 שהוא בגיר-צעיר, נעדר עבר פלילי רלוונטי. ושחרורו לטענתו לא יסכן את בטחון הציבור.

5. ב"כ משיבים 2-3 הגישו טיעונותיהם בכתב לפיהם טוענים כי טענת המבקשת שהמשיבים 2-3 קשרו קשר לפגיעה בערבים והצטיידו בהתאם משוללת כל יסוד. ב"כ משיבים 2-3 מסכימים כי המשיבים אכן הגיעו לזירת האירוע וזאת אך ורק לבצע מחאה לגיטימית ואינה אלימה. לטענתם בשום שלב לא היה תכנון לבצע כל פעולה אלימה ואף לא נעשתה כל פעולה המקדמת אלימות כמתואר בכתב האישום.

לטענת ב"כ המשיבים 2-3 לעדותו של יעקב נדרש חיזוק אשר אינו מתקיים כלל וכלל, זאת ועוד גירסתו של יעקב אין בה בכדי לבסס את "הראיות לכאורה" ממספר טעמים כגון: בשום שלב לא נטען ע"י יעקב, ע"י האחר ולא בראיות כי מי מהמשיבים ומהמעורבים הגיעו למקום כדי לפגוע בערבים, אלא לצורך מחאה למול המסגד. כן גרסתו של יעקב היא כזו שהדקירה התרחשה בסיומו של האירוע ובאופן ספונטני. הטעם השלישי הינו כי אין מחלוקת שהמשיבים לא ידעו על קיומה של הסכין באמתחתו של יעקב ובטח לא על כוונתו לבצע את המעשה הספונטני בסיום האירוע.

ב"כ המשיבים טענו באשר ליעקב שהודעתו נגבתה עת היה עצור בידי חוקרי שב"כ, נחקר ללא הפסקה ונמנעה ממנו זכות היועצות. לטענתו כל אלו פוגעים במשקלה של עדותו באופו משמעותי. כן לטענתם המשיבים נעצרו בחשד לעבירות חמורות לעין ערוך בדמות עבירות נשק, מטענים, דבר שלא מצא את ביטויו בכתב האישום בשל בדל ראיה שקושרות אותם לכך או להתקיימות אירוע כזה. על כן לטענתם מעצרו הממושך ובתנאיו לא היה מוצדק.

לטענת ב"כ המשיבים על פי אמות המידה המשפטיות סיכויי ההרשעה הינן קלושים שכן אין כל ראיה שיכולה לבסס את טענת "הצוותא", כאשר אף אחד מהמשיבים לא ביצע בידו עבירת אלימות, לא תכנן ולא היה מודע לה שכן היא נעשתה באופן ספונטני ע"י יעקב בסיומו של האירוע. כן לטענת ב"כ המשיבים אף יעקב מסר שלא שיתף את האחרים אף בדרכם חזרה מהמקום על דבר הדקירה. לטענת יעקב השיתוף נעשה רק מספר ימים לאחר מכן, דבר שמוכחש ע"י משיבים 2-3. ב"כ המשיבים אף טענו שאין מתקיימת כוונה מיוחדת ועל כל זה יש להורות על שחרור המשיבים.

בדין בפני ב"כ המשיבים 2-3 טענו כי כתב האישום בעניינם של המשיבים 2 ו- 3 מנוסח לטעמם בצורה מעוותת, שבמידה מסוימת מתארת את הארועים לא לפי הראיות אלא לפי צורך לכפות על כתב האישום יסודות עובדתיים שלא מתקיימים.

ב"כ המשיבים טענו כי כל מה שנותר לביהמ"ש זה לקרוא את ההודעות של יעקב במיקוד שהם יפנו וביהמ"ש יראה כמה הדברים רחוקים מלבסס את העובדות שמצויות פה באופן כה קיצוני שלטעמם כתב האישום הזה לא היה צריך להיות מוגש.

לטענתם מדובר במעשה בודד של אדם בודד שמבצע את הדקירה על דעתו בלבד, תוך שאף אחד מהסובבים אותו לא מודעים לא לפני, לא במהלך וכמעט גם לא אחרי, על הדבר הזה.

לכן הרבה לפני הניתוח של יסודות העבירה, לפי הודעתו של יעקב אי אפשר לייחס אפילו לא בצוואתא חדא את מה שיוחס למשיבים 2-3. לטענת ב"כ משיבים 2-3 בסעיפים 2 ו- 3 לכתב האישום מנסה התביעה לבנות מהלך של קשירת קשר. אומרת התביעה שהיתה קשירת קשר בסע' 2 לפגוע בערבים. לא היה שום תכנון כזה אפילו לא באופן נסיבתי. ההסתמכות על הסיכום להצטייד בסכינים, ההשתלשלות של מה שקרה יום לפני בעיר לוד, מדובר באירועים נפרדים שאינם מלמדים על קשירת קשר לביצוע עבירה.

לטענת ב"כ המשיבים המבקשת באופן מלאכותי מבקשת להשפיע על ביהמ"ש שיזכור מה היה יום לפני ויחבר את זה עם מה שקרה ביום למחרת. לטענתם אי אפשר לעשות את זה. לטענת ב"כ המשיבים לתביעה אין ראיה לא ישירה ולא עקיפה. הראיות ילמדו שהכוונה היא שונה לחלוטין. המשיבים לא יודעים שיעקב מחזיק סכין בארוע. ב"כ המשיבים טענו כי המבקשת טוענת שהמשיבים תכננו לפגוע בערבים. כמעט באופן מוחלט, כאשר רוב הראיות מדברות על הגעה למסגד בהרצליה, לצורך סוג של הפגנה. אם היה רוצה להחמיר עם הנאשמים, אולי התפרעות, אולי נסיון להזיק למסגד. לטענת ב"כ המשיבים כל הראיות מדברות על להגיע וללכת למסגד, לפגוע במסגד.

ב"כ המשיבים מצטט מהודעה "לא תכננתי להתנפל על ערבים". במשטרה אומר "הגענו להפגין". לטענת כשיעקב אומר שבא לפגוע ולזרוק אבנים על מסגד, את זה אומר על דעתו וכך לא פעם ולא פעמיים. לטענת ב"כ המשיבים יש פה אלמנט של הפגנה או התפרעות מצד משיבים 2-3 ולו היתה כוונה לזרוק אבנים. זה המקסימום שביהמ"ש יכול לקבל, תזה של תכנון להגיע למסגד, להפגין מולו ולזרוק אבנים. זה רחוק מאד מכתב אישום ומעבירות כאלה עם הגשת בקשת מעצר. ב"כ המשיבים טענו כי כשמגיעים למשיב 2, הוא נבדק ויש להם ברכב כל מיני דברים - אבנים, סכינים יפניות, אלות ומברג פיליפס. המשטרה משחררת אותם ושלא יעשו בעיות. כשהמדינה אומרת שמה שכתוב בסע' 6 זה חלק מהתכנון, לא היה שום תכנון ובאותו שלב הם לא מתכננים לנסוע להרצליה.

לטענת ב"כ המשיבים מה שקרה ולא נמצא בכתב האישום, נעלם מעיני ביהמ"ש היא העובדה שלטענת יעקב וניסים אפשר לראות זאת גם מהסרטון ויותר מזה מגרסת המתלונן שמספר שהיה רכב שנע בצורה מהירה פתאום וניסה לדרוס אותם. זה הארוע משנה כיוון. לטענתם מתארים ניסים ויעקב שהיה נסיון דריסה והם מעידים על עצמם שהחלו לרוץ לכיוון הרכב. לכן מה שכתוב הוא עיוות כי לא כתוב שהיה ניסיון דריסה. זה לא קיים כאן בשום מצב. לטענתם המבקשת מנסה לעשות חיבור שלא קיים בראיות.

לטענת ב"כ המשיבים אין ביהמ"ש צריך לתת משקל לטענות הצפויות שהם שתקו בחקירה. זה לא משנה את גרסת התביעה ב"כ המשיבים ציטט מפסיקה. לדבריו אין פה תכנית פלילית אלא תכנית פרטית של אדם שלא שיתף במחשבות שלו. ואי אפשר להגיש כתב אישום על זה. ב"כ המשיבים טענו כי העדות של יעקב היא מאד בעייתית שביהמ"ש יצטרך לבחון אותה. ביקשו שביהמ"ש ידחה את הבקשה ויורה על שחרורו של המשיב 2 ולבטל את תנאי השחרור בנוגע למשיב 3 שלגביו לא אין כלל ראיות.

דין והכרעה

6. לאחר שבית המשפט עיין בחומר החקירה צפה בחומר המתועד אני סבור כי לגבי המשיבים מתקיימות ראיות לכאורה לאירועים המתוארים בכתב האישום. כתב האישום מתבסס על שתי עדויות מרכזיות המתארות את שארע, זו של יעקב וניסים. אין מקום לתאר את האמור בהודעות כיוון שמדובר בהודעות מרובות ומפורטות. כתב האישום בנוי על הודעות אלו והתיאור העובדתי בכתב האישום כפי שהוא נכתב נבנה על אמור בהודעות אלו. ההגנה טענה לפגמים שנפלו בהודעות אלו עת מנועו מיעקב וניסים ייצוג, שינה וכן זכויות נוספות, כמו כן נטען כי יש סתירות בהודעות. אני סבור כי בשלב הנוכחי בו בית המשפט בוחן ראיות לכאורה ולאחר שצפיתי בדיסק השחזור, נראה על פניו כי הפגמים להם טענה ההגנה, לא ניתן לתת משקל כזה שיש בו כדי לקבוע כי יש כרסום בראיות המדינה. מקומן של טענות אלו הוא בהליך העיקרי עת בית המשפט ידון בקבילות ומשקלן של ראיות אלו. בשלב הנוכחי יש בראיות אלו די לקבוע כי מתקיימות לכאורה. הודעות אלו הן מפורטות מאד ומעידות על מעורבות אקטיבית של המשיבים וכן על היסוד הנפשי שלהם באירועי האלימות שעה שמהעדויות ניתן ללמוד כי המשיבים הגיעו למקום במטרה ברורה לפגוע במסגד וביושביו על רקע הפגיעה בבית הכנסת בלוד ופגיעה של ערבים בהתפרעויות שהיו ברחבי הארץ. קיימות בתיק ראיות לפיהם יש התכתבויות ברשת החברתית לכוונות הקבוצה, הצורך להצטייד בציד שניתן באמצעותו לפגוע ברכוש ובגוף, המשיבים נפגשו לפני האירוע וחברו יחד להגיע למסגד בהרצליה. אף אחד מהמשיבים לא טען כי לא היה במקום (יש ראיות בתיק לנוכחות שלהם במקום). כל המשיבים ירדו מהרכב וידו אבנים ולכן הדיון היה צריך להסתיים בקביעה כי יש ראיות לכאורה. יחד עם זאת, בית המשפט יתייחס לחלק מהטענות הספציפיות של המשיבים אף שאין בטענות אלו כדי לפגום בראיות הקיימות בתיק החקירה.

7. הסנגורים הצליחו בכישרון רב לפרק את כתב האישום לחלקים, לבודד משפטים מתוך כתב האישום ולתת פרשנות למשפטים באופן שמביא לתוצאה של הוצאת משפטים מהקשרם. כאשר מסתכלים על כתב האישום על פי משפטים חסרי הקשר או פסקאות חסרות הקשר, אכן ניתן להגיע לתוצאה משפטית כי אין מניע גזעני בכתב האישום. לכאורה האווירה שהייתה בארץ לא השפיעה על המשיבים, הצורך להצטייד בכלי תקיפה נועדה להיות התנהגות נורמטיבית לא מפלילה ואינה מעידה על מצב נפשי, אולם אם קוראים את כתב האישום כמקשה אחת ברור ההקשר של המניע לביצוע העבירות. ב"כ המשיבים 2-3 טען כי המדינה פרטה פרטי רקע מיותרים של הסתובבות המשיבים 2-3 בארץ במקומות שונים שאין בהם דבר מעצם היותם לא פלילים. אולם קריאת הרקע של כתב האישום מלמד על המניע לביצוע העבירה והסיבה להגעת המשיבים למקום אירוע העבירה. המניע במקרה הנוכחי נלמד מראיות נסיבתיות הקיימות היא האווירה הציבורית הקיימת בארץ התנהלות והשתלבות המשיבים באירועים. התקופה היא תקופת מבצע שומר החומות שהחל ביום ירושלים, כ"ח באייר ה'תשפ"א, 10 במאי 2021. באותה תקופה בני הדת המוסלמית חגגו את סיום חודש הרמאדן. כאשר המבצע החל בעקבות שיגור טיל לעבר ירושלים ע"י החמאס מעזה. בעקבות שיגור זה החלו התפרעויות בערים המעורבות בין ערבים ויהודים. בתיק

החקירה יש הודעה גנרית מחוזית המסבירה ומציגה את האירועים שאירעו במחוז תל אביב באותם מועדים בו ארע האירוע בעינינו. המשיבים לא פעלו בחלל ריק. כלומר המשיבים הגיעו למקומות ההתפרעות במחוז תל אביב ולעיר לוד כשהם מצוידים בכלי תקיפה. נראה יותר שמעשיהם של המשיבים הם על רקע המצב בארץ והאווירה הציבורית של התפרעויות על רקע לאומני. התנהלות זו של המשיבים יוצרת מתוכה את שיתוף הפעולה של המשיבים שהמניע לו הוא גזעני. המשיבים אף לפני האירוע התכנסו למקום כינוס נסעו יחדיו למקום האירוע. כשהגיעו התכנסו למקום אחד בחניה לפני המסגד. ניתן לראות בסרטון האבטחה של המסגד כי הקבוצה יוצאת ממקום אחד ורצה לכיוון רכב הקורבן. ברור מהראיות הקיימות בתיק ומהסרטון במיוחד כי ההתארגנות של הקבוצה לא הייתה לצורך מפגש חברים שמטרתם לממש את זכות ההפגנה שלהם.

8. הסנגורים טענו כי המשיבים הגיעו למקום בצורה לגיטימית לצורך הפגנה. אין לי אלא לדחות טענה זו מכל וכל. המשיבים שתקו בחקירה שלהם לגבי נסיבות הגעתם למקום וחלקים ניכרים של החקירה הכחישו שהגיעו למקום או כלל לא הסכימו להתייחס להגעתם למקום בו בוצעה העבירה. בהתייחס לטענה כי מדובר בהפגנה, ההסבר כי המשיבים הגיעו למקום להפגנה לגיטימית אינה נתמכת בשום ראיה. ההפך הגעה למקום עם כלי תקיפה, אבנים וסכינים מעידה על הכוונה האמתית למענה הגיעו למקום כדי לבצע לינץ' כפי שעולה מהתכתבויות ברשתות החברתיות לפיהן לא הצליחו במקרים אחרים לתפוס קורבן. מעבר לכך הודעות ברשתות החברתיות לא תומכות בטענה כי הגיעו לצורך מיצוי זכותם לחופש הביטוי. אני חייב לומר כי הגנה הצטיידה בפסיקה לשאלות המשפטיות, אולם לא הוגש שום פסיקה המכירה בזכות לחופש הביטוי והזכות להפגין עם אלות, אבנים וסכינים. העובדה כי המשיבים הגיעו למקום ההפגנה כפי שהם טענו לפני אינה הופכת את הטענה לאמת. האמת היא שמי שמגיע למקום הפגנה כדבריהם עם כלי תקיפה בא לתקוף ולא להפגין. לא מצאתי בחומר הראיות כי המשיבים הגיעו להפגנה עם שלטי מחאה או עם דגלים. המילה הפגנה יכולה להחיל מגוון התנהגויות כולל הפגנה אלימה במהלכה פוגעים פיזית באחרים. כאשר זה קורה, אירוע עובר מהפגנה לגיטימית להפגנה בה מבוצעות עבירות פליליות. אני מבקש לומר כי המשיבים בחרו לקרוא לאירוע בו היו שותפים הפגנה. באותה מידה הם יכלו לקרוא לזה חוג לזריקת אבנים או אש לילה עם אבנים או כל שם אחר. השאלה היא לא איך קראו לאירוע, אלא מה עשו בו. התוצאה של האירוע היא זריקת אבנים על רכב בודד בחניון בתוכו ישב אדם שבין היתר גם נדקר. התנהגות זו אינה הפגנה אלא עבירה פלילית חמורה. שתיקת המשיבים בחקירה אינה יכולה להסביר את "ההפגנה" אלא תוצאות המעשה מעידות כי לא דובר על הפגנה.

9. חזקת השיתוף, נטען לפני כי עצם הימצאות של אדם מסוים במקום מסוים אינה הופכת אותו לשותף. אולם המקרה שבפני אינו דומה למקרה שבו האדם נקלע בצורה תמימה או לא תמימה כפי שנטען לפני ועמד חסר מעש במקום. יאמר כי אם טענת המשיבים כי באו להפגין (הודעת המשיב 1 הודעה מיום 06.06.21 שעה 15.05 שורה 44.2) וכפי שטענו ב"כ המשיבים 2-3 בטיעונים לפני הרי שהמשיבים חברו ל"הפגנה" שמטרתה הייתה לבצע הפגנה אלימה הנלמד מהצטיידות להפגנה עם כלי תקיפה. טענת העדר יסוד "בצוותא" אינה נתמכת בראיות. אם הטענה כי הגיעו להפגין הרי שהיו חבורה אחת עם מטרה אחת שיצאה לפעול. כאשר המפגינים כולם מגיעים עם כלי תקיפה צריך לדעת המפגין הבודד כי הצטרפותו להפגנה שמטרתה לבצע אלימות הוא יהיה שותף לכלל ההתנהגות האלימה. ברור שלא מדובר במפגין תמים שכן הם הגיעו למקום עם כלי תקיפה וסופה של הפגנה שמטרתה אלימות ליצר אלימות שלה אחראים כל המפגינים. מעבר לכך הודעות של יעקב וניסים סותרות לחלוטין טענות המשיבים. מהודעות אלו ניתן ללמוד כי המשיבים לקחו חלק פעיל באירוע האלים הדברים שזורים לאורך כל ההודעות (ראו

הודעת יעקב מיום 31.05.21 שעה 17.25 פסקה 40, 2, 3 ראו הודעת ניסים מיום 23.05.21 שעה 14.13 שורה 88-92) התייחסות לכלל האנשים שהגיעו למקום וידו אבנים. לעניין המשיב 1 (ראו הודעת יעקב מיום 01.06.21 שעה 13.55 פסקה 38, 5, 6). לגבי המשיב 2 (ראו הודעת יעקב מיום 30.05.21 שעה 10 וכן ראו הודעת יעקב מיום 01.06.21 שעה 13.55 פסקה 37, 1, 2). מעורבות המשיב 3 (ראו הודעת ניסים מיום 20.5.21 שעה 11.30 שורה 13 הודעת יעקב מיום 30.05.21 שעה 10.00). לא מצאתי בכל חומר הראיות ולו ראיה אחת התומכת בגרסת המשיבים כי לא ידעו מדוע באו למקום וכיצד נקלעו למקום מעבר להודעות של יעקב וניסים המדברים על אירוע מתוכנן. ב"כ המשיבים גם לא הראו לי אמירה אחת של מי מהמשיבים שטען כי הגיע למקום במטרה להפגין עם ציוד הפגנה כמו דגל או שלט. היסוד הנפשי נלמד מדרך ההתנהגות והאחריות למעשה נלמדת מדרך ההתנהגות. מי שמגיע עם אבן ביחד עם אחרים והאבן פוגעת בקורבן לא בודקים מי מבין האבנים שנזרקו היא האבן שזרק אדם ספציפי. כוונת עובר העבירה הייתה לפגוע ולא ממש חשוב איזה מבין האבנים היא האבן הפוגעת. האחריות של המשיבים היא לכל האירוע מעצם המעשה האקטיבי בו נקטו. טענת המשיבים 2-3 כי אירוע הדקירה התרחש בסוף האירוע שעה שהמשיבים לא ידעו על הסכין דינה להידחות. בית המשפט יאמר כי אין שום חשיבות למועד הדקירה בתחילת האירוע או בסופו. גם אין חשיבות לצורת ההתנהגות האלימה דקירה או זריקה של אבן על ראשו של הקורבן. אם מי מהמעורבים היה מטיח אבן על ראשו של הקורבן וגורם לשבירת הגולגולת של הקורבן זה היה בסדר? איני יכול לקבל את הטענה כי המשיבים לא ידעו על הסכין שכן הם הגיעו למקום עם כלי תקיפה כאשר ברשת החברתית נרשם שיש להצטייד עם כלי תקיפה ומצופה כי יהיו מודעים לכל תרחיש שיש בו כלי תקיפה.

10. שמירה על זכות השתיקה כראיה מחזקת לאי מעורבות. המשיבים בחקירותיהם במשטרה שמרו על זכות השתיקה בכל הקשור למעורבותם באירועים בהם הם מואשמים. טענת הסנגורים היא כי יש חסר ראיתי נוכח העובדה כי הראיות הקיימות לא עומדות ברף ראיות לכאורה ונוכח שתיקת המשיבים הרי שהמבקשת אינה יכולה לעמוד ברף ראיות לכאורה הנדרש בשלב זה. שלכך מצטרפים העדר חיזוקים לעדות שותף. אני מוצא לדחות על הסף גישה זו. זכות השתיקה לא יכולה לבוא לזכותו של מי שלא השיב ההפך הוא הנכון. ככל שקיימות ראיות נסיבתיות או ישירות כנגד מי שמואשם, זכותו להתגונן מפני האישום. כאשר הנחקר בוחר לשתוק הוא בוחר שלא להציג גרסה לאישום וככל שבית המשפט יאמץ את הגרסה המרשיעה הדבר יעמוד לו לרועץ. האמור בכתב האישום בנוי על סמך הודעות של שני עדים שהיו שותפים לדבר העבירה. המשיבים בחרו שלא להתמודד עם האישומים ומשכך לא הוצגה שום תזה ראיתית שיש בה להפריך את מה שנטען כנגדם. בהעדר גרסה כזו כלל הראיות שהצטברו בשלב הנוכחי עומד כנגדם. ככל שהמשיבים יצליחו בשלב הליך ההוכחות להראות כי הראיות הקיימות בתיק הן שקריות, פסולות או אינן קבילות יהא כרסום בראיות. בשלב הנוכחי בהעדר גרסה מטעם המשיבים המסתמך על ראיות המצוי בתיק הרי שיש ראיות לכאורה כנגד המשיבים. חיזוקים לראיות התביעה יש למכביר. כל אחת מהודעות עומדת בפני עצמה, סרטון האירוע, האיכונים, מצלמות עין הנץ, תכתובות ברשת החברתית, דוחות הפעולה המצויים בתיק ועוד ראיות עצמאיות הקיימות בתיק.

11. הטענה שנטענה בבית המשפט כי המשיבים נותרו בסמוך לרכבים אין לה על מה לסמוך. הראיות הקיימות בתיק מלמדות על מצב הפוך. ההודעות שיש בתיק מלמדות במספר רב של פעמים כי כל הקבוצה שהייתה במקום השתתפה באירוע. על כך יש חזרה במספר רב של פעמים ואין אפילו אמירה אחת בהודעות בתיק לפיהן מי מהמעורבים נשאר ברכב. טענת המשיבים כי נותרו בסמוך לרכב היא כבושה ונעדרת בסיס ראיתי בתיק ולכן יש לדחות אותה.

12. טענת המשיב 1 כי הסכין שהעביר ליעקב היא לא הסכין באמצעותה בוצעה הדקירה. אין לי לומר על טענה זו כי טוב היה כי לא הייתה נטענת. אין ראיה כי אכן הסכין שהעביר המשיב 1 היא שגרמה לפגיעה. אולם עצם העברת הסכין ליעקב מלמדת על היסוד הנפשי של המשיב 1. למה יעביר המשיב 1 סכין אם המטרה היא לא לדקור אחר. עצם הגעתו של המשיב 1 למקום עם סכין במהלך האירוע מלמדת על המצב הנפשי שלו בעת האירוע ומעידה בפני עצמה כי הוא הגיע למקום במטרה אלימה. סכין מטרתה היא אחת לחתוך ואין בילתה.

13. טענת ב"כ המשיבים כי ניסיון הדריסה היה טריגר לאירוע. אכן גם יעקב וגם ניסים טענו כי היה ניסיון דריסה. אולם לא ברור הקשר לאירוע זה למעשיהם של המשיבים. בסרטון רואים את הקבוצה נעה לכיוון רכב הקורבן רכב חוצה את החניון ורק כעבור שנייה מתקרבת למקום הקבוצה דקה 26.50 לסרטון. לא ניתן להבחין בשום שלב כי מי מחברי הקבוצה רץ לאחור או מורתע מהרכב שנטען כי ניסה לדרוס. מעבר לכך, באף אחת מהודעות לא נמסר כי מי שישב ברכב שניסה לדרוס הוא ערבי. בנסיבות אלו לא ברור כיצד הדבר היווה טריגר למעשה. מדובר באירוע שהתרחש במקום חשוך אם ברכב ישב יהודי אז זה לא היה טריגר? הטענה אינה ברורה דיה כיצד השפיעה על מהלך האירוע וגם מהדברים בהודעות לא ניתן ללמוד כי הדבר גרם למשיבים להיות משולהבים יותר כתוצאה מכך או מורתעים. ככל שהדבר צריך להתברר מקומו בתיק העיקרי.

14. התנהגות המשיבים בחקירה מעידה על סיכון מוגבר. לא אחת החוקרים אמרו למשיבים כי יש להם ראיות כנגד המשיבים. בתגובה לאמירות אלו של החוקרים הגיבו המשיבים כי הם מבקשים שמי שאמר על תוכן המעורבות שלהם "שיבוא להגיד בפנים" או בקשות להתעמת עם נותן ההודעה. מדובר בהתנהגות של אנשים שנחקרים בעלי דפוסים עבריינים. זוהי התנהגות שאינה מצופה מאנשים שהם נורמטיבים. מעבר לכך יצוין כי המשיבים נחקרו חקירות רבות ודפוס קוד השתיקה בו נקטו המשיבים גם בשאלות מאד בסיסיות תואמות התנהגות בעלת דפוס עברייני (ראו הודעת המשיב 2 מיום 20.05.21 שעה 12.00 פסקה 7 וכן מיום 22.05.21 שעה 09.35 פסקה 8). יתכן כי התנהגות זו נובעת ממניעות זכות היועצות וכתוצאה ממנה נוצר חוסר אמון של המשיבים בהליך. אולם בית המשפט יאמר כי ההתרשמות מקריאת התיק היא כי מדובר בדפוסים בעלי מסוכנות גם אם המשיבים חששו מפגיעה זכויותיהם. בנוסף התנהגות המשיבים באירוע עצמו כאשר המטרה היא לפגוע באדם שזהותו בכלל לא מוכרת להם במטרה לפגוע, מעידה על חוסר גבולות וחוסר שליטה, כאשר הדבר נעשה בקבוצה שתוקפת אדם בודד הדבר משקף עוד יותר מסוכנות של המשיבים.

מזכירות נא לשלוח תוכן ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' אב תשפ"א, 19 יולי 2021, בהעדר הצדדים.